



Balāde

Laudis, skatiet šo sveķaino priedi!
Viņa neraud, bet noasiņo:
Mīrušo piemiņas dienā
Priedei atvērās brūce,
Veca kā vēsture,
Sendzirdēts stāsts,
Bet vērts to klausīties vēlreiz.
... Viņa nebija nekas sevišķs;
«Padsmītos» tikai brīnumš ir sevišķs,
Kā Lepins vai Paganini. —
Stingri sapīta bize,
Vasarraibumains deguns —
Māra.
Baskājaina gane.
Ļoti mīļēja mežus
Ar vāverēm...
Bet vienreiz nāk cilvēkam bridis,
Kad viņš parāda sevi.
Ceļš vai neceļš.
Vai vidusceļš.
Ari pusaudzīm sava dzīve
Ar domām kā mākoņiem,
Kuras aizpeld un atpeld no jauna,
Ar ciešanām karstajā, bērnišķīgā pierē,
Kad viņš vēro, meklē un jūt...
Ko Māra jūta tai dienā,
Kad viņas mute atpletās smieklam,
Lai mestu to ausis bruņotam fašistam,
Aprakstīt grūti.
Tāpat kā aprakstīt grūti
To bendes mulsumu pēkšņo,
Kad bērns spoži trenētā vācu mēlē
Smēja: — Čūka, ej prom! —
Un aprakstīt grūti
To zemsirdību,
Kas pacēla roku pret siciņu skuķēnu.
Priede iesūca asinis visas,
Neatstājot ne lāsi.
Uz priedes saknēm dzīvība dzīsa
Kā māsai uz rokām māsa.

* * *

Cilvēks apvārsņos ienirst;
Meitene,
lērpusies smilškrāsas kleitā,
tumšzilā dūmakū ienirst,
ārā paliek vien
izmisīgi plīvojoša šalle.
Sieviete,
kuplām krūtīm,
dzērusi pienu
un ēdusi rupju maizi,
baltā mākonī ienirst,
pāri paliek vien
medus un zemeņu smarža.
Jauneklis,
studenta mapītī padusē paslīdis,
kā meža gulbis zilajā klaidā ienirst,
aizzib kā sekundes garās kājas.
Bet vajag vēl skatīties,
vai aiz tā visa
teātri nespēlē poza...
Vai meitene dūmakū paliks,
kad atnāks tai vīrs
un radīsies bērni?
Vai pietiks, vai pietiks spēka
apvārsni dzīvot
kā debesis saulei?
Vai nepiegurs sievietē kuplajām krūtīm
kā melonēm saldām?
Vai audzinās bērņus
kā stīrnēnus skaistus
milēt rītausmas sārtas,
milēt brīvības elpu svaigo?
Ko jauneklis sacīs,
kad portfelī smagu
gluži kā seiņu
ciet slēgs?

Brīvdabas
koncerts

Vijoles dūc,
Vijoles šalc,
Vijoles dzied —
Skaņu pāisums ar viņu cepurēm baltām veļas pret
krastu —

Tevi un mani.
Tu un es —
Mēs esam viens krasts.
Mums ir kāda sarkana jūra.
Vijoles dūc,
Vijoles šalc,
Vijoles dzied.
Nav varenākas jūras
Par cilvēka sirdi.
Visaktīvākā sāpe
Un visaktīvākais prieks
Skalojas pret krastu —
Tevi un mani.
Mēs esam viens krasts.
Vijoles dūc,
Vijoles šalc,
Vijoles dzied.
Nāciet zem kokiem klausīties!
Nepiemētājiet krastu ar konfekšu papīriem,
Saldējuma glāzītēm
Un pudeļu korķiem!
Cieniet kādu sarkanu jūru
Par Sirdi ko sauc!

Mūžīgais ceļotājs

Ceļa somas brūnās,
Ceļa somas zilās —
Es jūsu milu, brūnās, zilās —
Pavadoņi, ceļa priekš!

Ceļa somas —
Sporta somas.
Dāmu somas atpaliek:

— Kur lai tādu lelles somu
Tālā ceļā liek?

Mamma, nešuj meitai kleitu,
Nešuj, lūdzu, kleitul!
Tavai meitai sagni rāda
Garo bīkšu maskarādi...!

Nenobīsties, vecmāmiņa,
Nenobīsties, vecotēv:
Rāvējslēdzis,
Rāvējslēdzis —
Rāvējslēdzī mirdz!

Pūsis noskumis un bēdīgs...
— Ko tu tāds te sēdi?
— Aizslēgsies ar rāvējslēdzī
Tava maigā sirds...!

Ceļa somas —
Sporta somas.
Saulē,
Vēji,
Pļavas,
Kļavas neredzamas buras plēš.

Mežs un jūra
Apšalc krūtīs,
Lai nav grūti.
Grūti.
Grūti?
Vai nav grūti?
Nē, nav grūti!

Nami grimst un nami ceļas...
Stārķi staigā.
Gani klatgā.
Ziedkausi jau rasu smēlas.
Ceļotājs vēl iet un iet...!